

Vážené kolegyně a kolegové, drazí přátelé!

Na našich stránkách i na stránkách MO ČR jsme kdysi zveřejnili jakési základní krédo naší organizace:

"VSR je nezávislým, dobrovolným, politicko nadstranickým, profesním, neziskovým, společenským sdružením. Sdružuje bývalé vojáky z povolání a občanské pracovníky vojenské správy a občany České republiky, kteří byli v letech 1948 až 1989 z politických důvodů perzekvováni a podle zákona č. 87/91 Sb či zákona č.119/90 Sb. mimosoudně či soudně rehabilitováni. Historicko politickým významem a programově se řadí k odbojovým organizacím. VSR uplatňuje a prosazuje občanská, sociální, právní, ekonomická, kulturní práva a další oprávněné zájmy svých členů. Resortu obrany poskytuje občanskou podporu a zároveň se podílí na rozvoji civilní demokratické kontroly ozbrojených sil, jakožto subjekt vojenské a občanské veřejnosti demokratické společnosti. VSR spolupracuje na prosazování společenských zájmů a požadavků s organizacemi a sdruženími, které se hlásí ke kontinuitě třetího - protikomunistického odboje. Prosazuje demokratické a humanitární tradice českého národa. VSR vyvíjí úsilí, aby dějiny národního boje za svobodu, demokracii, národní a státní samostatnost byly pravdivě a objektivně zpracovány a interpretovány,

Jsme zde také proto, abychom bojovali za naše spravedlivé odškodnění za politickou persekuci v letech 1948 až 1989, kterého se nám zatím od sametové revoluce v roce 1989 do dnešních dnů nedostalo."

Tohle stále platí. Vzhledem k reakcím řady politiků se domnívám, že nastal čas toto prohlášení jaksi "přeložit" do moderní a srozumitelné češtiny a říci naplno, oč zde vlastně běží. Prosíme proto čtěte :

Vojenské sdružení rehabilitovaných je velmi zvláštní, výjimečné a značně nepohodlné společenství lidí, kteří svým jednáním prokázali, že demokracie, svoboda, vlast, čest a hrdost nejsou žádné historické harampádí. Zvláštní je v tom, že zahrnuje velmi různorodou skupinu důstojníků, praporčíků a občanských zaměstnanců, kteří se mezi sebou vlastně většinou ani neznali, jednali sami za sebe (a uvědomte si, jak to je v "tuhé" armádní organizaci složitě) a řídili se jen svým vědomím a svědomím. Výjimečné je v tom, že tihle lidé velmi dobře znali své okolí a velmi dobře věděli, jaké důsledky jejich chování přinese nejen jim, ale i jejich nejbližším a přesto se chovali tak, jak jim důstojnická čest a láska k vlasti velela. A nepohodlné je všem těm, kteří tehdy aktivně pracovali na jejich likvidaci a možná ještě více těm, kteří "jen" se strachem a mlčky přihlíželi.

Z této charakteristiky vyplývá i dnešní postavení VSR. Po listopadu 89 nikdo z nás - a věřím, že ani nikdo další - nechtěl nějaké "zúctování". Chtěli jsme jen, aby ti, kteří svévolně a nemravně ničili lidské osudy a životy už nikdy neměli ani právo ani možnost činit tak dále. Bohužel sebeláska a sebestřednost řady prvních listopadových politiků byla zcela ukojena tím, že je bývalí vězňové a popravčí na slovo poslouchají a bojí se jich (a bylo to tak opravdu?). Pro nás, bývalé vojáky, bylo jasným signálem to, že prvním "demokratickým" ministrem obrany byl jmenován generál Vacek a jemu byla svěřena "demokratizace" armády. To byla neuvěřitelná a snad až neodpustitelná chyba. A to byl jen první krok, který nás dovedl až do dnešních dnů.

Pro mnoho mladých lidí je dění v letech 1989, 1968, 1948, 1939-45 jenom historií a je to pro ně doba stejně vzdálená jako korunovace Jiřího z Poděbrad. Održení od kořenů, nerespektování odkazu předků, zničení vztahu k půdě, zemi, vlasti, ale i znehodnocení normálních rodinných vztahů je (snad neúmyslným) dílem zkázy naší civilizace. Přesto jsme si vědomi, že v této zemi stále existují lidé a to bez ohledu na věk, vzdělání, povolání, víru či nevíru, kteří jsou nositeli základních hodnot lidství a vlastenectví a že je jich stále dost. Obzvlášť je to vidět u těch mladých mužů a žen, kteří ať jako vojáci z povolání, tak v aktivních zálohách tak i jinými cestami jsou schopni a ochotni - slovy klasika - položit své křehké tělo mezi svou vlast a ničivou sílu nepřítele. A nejsou to jen oni, jsou to i zvědaví a zvědaví

mladí lidé, studenti, začínající komunální politici a další. Právě je také chci co nejvíce oslovovat a seznamovat je s naší činností.

Právě jim, ale i svým ženám a dětem, jsme povinováni nemlčet, pozvednout své hlasy a ukázat, že za svou důstojnickou čest budeme bojovat až do konce. V daném případě není důležité vyhrát. Důležité je nepadnout na kolena a nevzdat se.

Proto si nyní dáváme za úkol neustále informovat politiky a představitele státu (tak jak činíme od samého vzniku naší organizace) o svých názorech a požadavcích a především informovat co nejširší veřejnost o postojích a reakcích oslovených. Jsme přesvědčeni, že nebojujeme sami za sebe a že jsme k tomu mladé generaci povinováni.

Naším heslem budiž "Stále věrni" !

V Praze 21.7.2016

Petr Mrázek, ÚzO Praha 5, 6 a 13